

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 184 (XXVIII) — Nr. 425

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 6 iunie 2016

SUMAR

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

Decizia nr. 128 din 10 martie 2016 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 lit. b), art. 11 alin. (1) lit. b) și art. 14 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 privind obligația operatorilor economici de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale, în forma anterioară modificărilor aduse prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 91/2014 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 28/1999 privind obligația operatorilor economici de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale și Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8/2015 pentru modificarea și completarea unor acte normative

2-4

Decizia nr. 196 din 7 aprilie 2016 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 47 din Legea nr. 71/2011 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 287/2009 privind Codul civil

4-6

Decizia nr. 229 din 19 aprilie 2016 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 68 alin. 4 din Codul de procedură civilă din 1865

6-7

Decizia nr. 293 din 11 mai 2016 asupra sesizării de neconstituționalitate a dispozițiilor Hotărârii Parlamentului nr. 5/2016 privind desemnarea membrilor Consiliului de administrație al Societății

Române de Televiziune, a dispozițiilor art. 19 alin. (1) și alin. (7) teza întâi din Legea nr. 41/1994 privind organizarea și funcționarea Societății Române de Radiodifuziune și a Societății Române de Televiziune, precum și asupra sesizării privind încălcarea principiului colaborării loiale între Parlament și Curtea Constituțională, consacrat de dispozițiile art. 1 alin. (4) și (5), art. 142 și art. 147 alin. (4) din Constituție, prin refuzul Parlamentului de a redacta hotărârile privind respingerea numirii în funcție a domnului George Orbean în funcția de director general al Societății Române de Televiziune, la data de 29 martie 2016, și de numire/respingere a numirii doamnei Monica Simona Ghiurco în funcția de director general al Societății Române de Televiziune, la data de 11 aprilie 2016

Pagina

8-14

DECRETE

571. — Decret privind conferirea Ordinului Național *Pentru Merit* în grad de *Cavaler*

15

572. — Decret privind conferirea Ordinului Național *Pentru Merit* în grad de *Cavaler*

15

573. — Decret privind conferirea Crucii Naționale *Serviciul Credincios*, clasa a III-a

16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 128 din 10 martie 2016

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 lit. b), art. 11 alin. (1) lit. b) și art. 14 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 privind obligația operatorilor economici de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale, în forma anterioară modificărilor aduse prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 91/2014 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 28/1999 privind obligația operatorilor economici de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale și Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8/2015 pentru modificarea și completarea unor acte normative

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Cristina Cătălina Turcu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu Drăgănescu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 lit. b), art. 11 alin. (1) lit. b) și art. 14 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 privind obligația operatorilor economici de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale, excepție ridicată de Societatea „Impex Dona” — S.R.L. din Botoșani în Dosarul nr. 12.476/193/2014 al Judecătoria Botoșani — Secția civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 661D/2015.

2. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Magistratul-asistent referă că, la dosar, Agenția Națională de Administrare Fiscală a depus un punct de vedere prin care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

4. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care solicită respingerea excepției ca neîntemeiată, arătând că asupra textului de lege criticat Curtea s-a mai pronunțat prin Decizia nr. 76 din 2 februarie 2012.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

5. Prin Încheierea din 24 februarie 2015, pronunțată în Dosarul nr. 12.476/193/2014, **Judecătoria Botoșani — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 10 lit. b), art. 11 alin. (1) lit. b) și art. 14 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 privind obligația operatorilor economici de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale.** Excepția a fost invocată de Societatea „Impex Dona” — S.R.L. din Botoșani, într-o cauză având ca obiect plângerea formulată împotriva procesului-verbal de constatare și sancționare a

contravențiilor prevăzute de art. 10 lit. b), art. 11 alin. (1) lit. b) și art. 14 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 privind obligația operatorilor economici de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale.

6. **În motivarea excepției de neconstituționalitate**, autorul arată, în esență, că dispozițiile legale criticate aduc atingere dreptului de proprietate privată, deoarece persoana juridică este supusă unor sancțiuni drastice, cum ar fi suspendarea activității pe o perioadă de 3 luni, pentru o faptă săvârșită de o persoană fizică, respectiv fapta de a nu utiliza aparatul de marcat electronic fiscal. Elementele constitutive obligatorii ale contravenției sunt: subiectul, obiectul, latura obiectivă și latura subiectivă. Or, potrivit textelor de lege criticate, este sancționată persoana juridică pentru fapta unei persoane fizice, respectiv vânzătorul care nu a utilizat aparatul de marcat.

7. **Judecătoria Botoșani — Secția civilă** apreciază că textele de lege criticate nu aduc atingere dispozițiilor art. 44 alin. (2) din Legea fundamentală.

8. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

9. **Guvernul** consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, făcând referire la considerentele deciziilor Curții Constituționale nr. 56 din 13 aprilie 1999, nr. 91 din 7 februarie 2006 și nr. 506 din 27 aprilie 2010.

10. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, notele transmise de Agenția Națională de Administrare Fiscală, punctul de vedere al Guvernului, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

11. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

12. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 10 lit. b), art. 11 alin. (1) lit. b) și art. 14 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 privind

obligația operatorilor economici de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 75 din 21 ianuarie 2005, care aveau următorul cuprins la data întocmirii procesului-verbal de constatare și aplicare a sancțiunilor contravenționale:

— Art. 10 lit. b): „*Constituie contravenții următoarele fapte dacă, potrivit legii penale, nu sunt considerate infracțiuni: [...] b) neîndeplinirea obligației agenților economici de a se dota și de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale avizate conform art. 5 alin. (2), la termenele stabilite la art. 6, cu excepția prevăzută la art. 1 alin. (4), neemiterea bonului fiscal pentru toate bunurile livrate sau serviciile prestate ori emiterea de bonuri cu o valoare inferioară celei reale, precum și nereintroducerea datelor înscrise pe rola jurnal privind tranzacțiile efectuate de la ultima închidere zilnică până în momentul ștergerii memoriei operative.*”;

— Art. 11 alin. (1) lit. b): „*Amenzile pentru contravențiile prevăzute la art. 10 se aplică operatorilor economici, cu excepția celor prevăzute la art. 10 lit. d), astfel: [...]*

b) faptele prevăzute la art. 10 lit. a), b), h¹), i), j), l) și m) se sancționează cu amendă de la 8.000 lei la 10.000 lei.”;

— Art. 14 alin. (2): „*Nerespectarea de către agenții economici a prevederilor art. 10 lit. b), referitoare la neutilizarea aparatelor de marcat electronice fiscale, neemiterea bonurilor fiscale pentru toate bunurile livrate sau serviciile prestate, emiterea de bonuri cu o valoare inferioară celei reale și nereintroducerea datelor înscrise pe rola jurnal privind tranzacțiile efectuate de la ultima închidere zilnică până în momentul ștergerii memoriei operative, atrage și suspendarea activității unității pe o perioadă de 3 luni.*”

13. Curtea observă că între momentul aplicării sancțiunilor contravenționale principale și complementare și momentul pronunțării prezentei decizii, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 a fost modificată succesiv prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 91/2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 966 din 30 decembrie 2014, pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 28/1999 privind obligația operatorilor economici de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale și Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8/2015 pentru modificarea și completarea unor acte normative, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 285 din 28 aprilie 2015. Instanța de judecată a sesizat Curtea cu prevederile care au constituit temeiul aplicării sancțiunilor contravenționale.

14. Având în vedere cele statuate prin Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, Curtea reține că obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 10 lit. b), art. 11 alin. (1) lit. b) și art. 14 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 privind obligația operatorilor economici de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale, în forma anterioară modificărilor aduse prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 91/2014 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 28/1999 privind obligația operatorilor economici de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale și Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8/2015 pentru modificarea și completarea unor acte normative.

15. În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 44 referitor la dreptul de proprietate privată.

16. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că stabilirea unor contravenții și a unor sancțiuni corespunzătoare reprezintă o opțiune legitimă a legiuitorului,

care dă expresie preocupării statului pentru a asigura libertatea comerțului, protecția concurenței loiale și crearea cadrului favorabil pentru valorificarea tuturor factorilor de producție. Reglementarea contravenției este justificată de imperativul protejării interesului social și al ordinii de drept, prin adoptarea unor măsuri specifice de preîntâmpinare și sancționare a faptelor care generează sau ar putea genera fenomene economice negative, cum ar fi evaziunea fiscală. De asemenea, Curtea constată că dispozițiile legale criticate reprezintă norme coercitive, instituind sancțiuni contravenționale pentru agenții economici care nu respectă dispozițiile legale referitoare la justificarea sumelor de bani găsite la punctele de vânzare aparținând acestora. Totodată, Curtea reține că sancțiunea suspendării pe o perioadă de 3 luni a activității unității care nu a respectat obligațiile prevăzute de textul de lege criticat nu este o măsură de natură a restrânge libertatea comerțului sau de a afecta obligațiile statului de a asigura protecția concurenței loiale, crearea cadrului favorabil pentru valorificarea tuturor factorilor de producție, protejarea intereselor naționale în activitatea economică, financiară și valutară sau crearea condițiilor necesare pentru creșterea calității vieții, ci, dimpotrivă, reprezintă tocmai o măsură prin care statul dă expresie tuturor acestor obligații constituționale (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 308 din 13 iunie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 461 din 25 iulie 2013).

17. Distinct de cele reținute prin decizia menționată, Curtea observă că sancțiunea complementară a suspendării activității pe o perioadă de 3 luni poate fi privită ca o limitare a folosinței, ca atribut al dreptului de proprietate privată, pe o perioadă determinată, măsură justificată obiectiv și rațional, pentru a da expresie principiilor constituționale anterior invocate.

18. În ceea ce privește vinovăția în săvârșirea faptei, Curtea reține că instanța de judecată are posibilitatea și, totodată, obligația ca, administrând un întreg material probatoriu, să constate în ce măsură fapta contravenientului este sau nu săvârșită cu vinovăție (respectiv, dacă neutilizarea aparatelor de marcat electronice fiscale, neemiterea bonurilor fiscale pentru toate bunurile livrate sau serviciile prestate, emiterea de bonuri cu o valoare inferioară celei reale și nereintroducerea datelor înscrise pe rola jurnal privind tranzacțiile efectuate de la ultima închidere zilnică, până în momentul ștergerii memoriei operative, sunt fapte săvârșite cu vinovăție) și să anuleze procesul-verbal, în măsura în care fapta nu este săvârșită cu vinovăție. Dacă textul legal presupune intenție în săvârșirea faptei, este mai mult decât justificată aplicarea sancțiunii complementare (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 828 din 11 octombrie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 828 din 10 decembrie 2012).

19. Totodată, cu acest prilej, Curtea reține că legiuitorul este liber să reglementeze cu privire la răspunderea contravențională a persoanei juridice, întrucât niciun articol din Legea fundamentală nu interzice reglementarea unei astfel de răspunderi. Mai mult, titlul VI al părții generale din Codul penal reglementează cu privire la răspunderea penală a persoanei juridice. Prin prevederile legale criticate s-a intenționat responsabilizarea persoanei juridice cu privire la modul de alegere și supraveghere a angajaților, precum și înlăturarea dificultăților în ceea ce privește identificarea persoanei care a săvârșit fapta, în cazul societăților cu mai mulți angajați.

20. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Societatea „Impex Dona” — S.R.L. din Botoșani în Dosarul nr. 12.476/193/2014 al Judecătorei Botoșani — Secția civilă și constată că prevederile art. 10 lit. b), art. 11 alin. (1) lit. b) și art. 14 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 privind obligația operatorilor economici de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale, în forma anterioară modificărilor aduse prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 91/2014 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 28/1999 privind obligația operatorilor economici de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale și Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8/2015 pentru modificarea și completarea unor acte normative sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătorei Botoșani — Secția civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 10 martie 2016.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Cristina Cătălina Turcu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 196

din 7 aprilie 2016

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 47 din Legea nr. 71/2011 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 287/2009 privind Codul civil

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Benke Károly	— magistrat-asistent-șef

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu Drăgănescu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 47 din Legea nr. 71/2011 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 287/2009 privind Codul civil, excepție ridicată de Valeriu Dădăl în Dosarul nr. 33.649/302/2014 al Judecătorei Sectorului 5 București — Secția a II-a civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.483D/2015.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate. În acest sens invocă jurisprudența Curții Constituționale, și anume Decizia nr. 1.062 din 11 decembrie 2012.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 26 iunie 2015, pronunțată în Dosarul nr. 33.649/302/2014, **Judecătoria Sectorului 5 București — Secția a II-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 47 din Legea nr. 71/2011 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 287/2009 privind Codul civil**, excepție ridicată de Valeriu Dădăl într-o cauză având ca obiect soluționarea acțiunii în tăgada paternității formulată de autorul excepției, acțiune ce privește un copil din căsătorie, născut în perioada de activitate a Legii nr. 4/1953 — Codul familiei.

5. În **motivarea excepției de neconstituționalitate** se susține că dispozițiile legale criticate creează o inegalitate juridică între titularii acțiunii în tăgada paternității în funcție de data nașterii copilului a cărui prezumție de paternitate se contestă. În acest sens se precizează că, potrivit art. 430 din noul Cod civil, soțul mamei poate introduce acțiunea în termen de 3 ani, care curge fie de la data la care soțul a cunoscut că este prezumat tată al copilului, fie de la o dată ulterioară, când a aflat că prezumția nu corespunde realității. Or, prin efectul textului de lege criticat, această dispoziție a Codului civil se aplică numai copiilor născuți după data de 1 octombrie 2011, iar nu și celor născuți înainte de această dată, în privința cărora acțiunea în tăgada paternității este reglementată de art. 55 din Codul familiei, care stabilește că aceasta se prescrie în termen de 3 ani de la data nașterii copilului, termenul începând să curgă de la data la care soțul a luat la cunoștință nașterea copilului.

6. Se mai arată că textul criticat aduce atingere efectelor viitoare ale unor situații juridice existente la data intrării în vigoare a Codului civil, contrar art. 6 alin. (6) din cod și art. 5 alin. (2) din Legea nr. 71/2011.

7. **Judecătoria Sectorului 5 București — Secția a II-a civilă** apreciază că excepția de neconstituționalitate ridicată este neîntemeiată.

8. Se arată că situația diferită în care se află cetățenii în funcție de reglementarea aplicabilă potrivit principiului *tempus regit actum* nu poate fi privită ca o încălcare a principiului egalității în drepturi. Totodată, se apreciază, în privința criticii de neconstituționalitate raportată la prevederile art. 21 alin. (1) și (2) din Constituție, că partea are posibilitatea de a-și valorifica drepturile conform legii în vigoare la data la care s-a născut situația juridică supusă judecătii.

9. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

10. **Guvernul** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Se arată că textul criticat este o normă tranzitorie, care reglementează legea aplicabilă situațiilor juridice concrete, în materia filiației, în raport cu data intrării în vigoare a noului Cod civil. Astfel, în ceea ce privește aplicarea legii în timp, este consacrat principiul aplicării imediate a legii noi, în sensul că, odată cu intrarea în vigoare a unei noi legi, toate situațiile juridice care se ivesc ulterior sunt supuse reglementării noii legi. Principiul este firesc, dat fiind faptul că o nouă normă este adoptată când realitățile sociale o impun. Odată adus în peisajul social un nou set de reguli, o nouă ordine normativă — în cazul de față noile reguli prin care se reglementează relațiile de filiație — este firesc ca aceasta să fie aplicată de îndată situațiilor care apar după intrarea în vigoare a noii legi.

11. Cu totul alta este situația faptelor și actelor petrecute înainte de intrarea în vigoare a legii. Asigurarea previzibilității legii și a stabilității raporturilor juridice face ca legea să nu mai poată fi aplicată retroactiv, unor situații născute anterior intrării în vigoare a unei legi al cărei conținut nu era cunoscut subiecților de drept și care nu se puteau conforma unor cerințe legale care nu existau și pe care nu le puteau anticipa. Tocmai de aceea opțiunea legiuitorului pentru norma tranzitorie cuprinsă în art. 47 din Legea nr. 47/2011 este firescă, momentul nașterii copilului a cărui paternitate se tăgăduiește fiind elementul definitoriu în raport cu care se stabilește și legea aplicabilă acțiunii: dacă este născut sub imperiul legii vechi, acțiunea este supusă regulilor legale anterioare, iar dacă nașterea a avut loc sub imperiul noii legi, tăgăduirea paternității se face potrivit regulilor noii legi.

12. Astfel, situația diferită în care se află titularii dreptului la acțiunea în tăgada paternității în funcție de data nașterii copilului nu este contrară art. 16 din Constituție, ea întemeindu-se pe principiul general de drept *tempus regit actum*, care constituie un criteriu obiectiv și rezonabil pentru deosebirea de tratament juridic aplicată. În acest sens este invocată și Decizia nr. 755 din 24 iunie 2008.

13. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

14. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

15. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 47 din Legea nr. 71/2011 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 287/2009 privind Codul civil, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 409 din 10 iunie 2011, care au următorul cuprins:

„*Stabilirea filiației, tăgăduirea paternității sau orice altă acțiune privitoare la filiație este supusă dispozițiilor Codului civil*

și produce efectele prevăzute de acesta numai în cazul copiilor născuți după intrarea lui în vigoare.”

16. În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi și art. 21 alin. (1) și (2) privind accesul liber la justiție.

17. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că textul de lege criticat a mai format obiectul controlului de constituționalitate, chiar prin raportare la acțiunea în tăgada paternității. Astfel, prin Decizia nr. 1.062 din 11 decembrie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 56 din 24 ianuarie 2013, Curtea a statuat că situația diferită în care se află titularii dreptului la acțiunea în tăgada paternității, în funcție de data nașterii copilului a cărui paternitate se contestă, derivă din succesiunea în timp a actelor normative în materie, mai concret, din aplicarea principiului general de drept *tempus regit actum*. Privită din această perspectivă, deosebirea de tratament juridic apare ca fiind întemeiată pe un criteriu obiectiv și rezonabil, fiind astfel de neconceput, în acord cu principiul constituțional al neretroactivității legii civile, ca legea nouă să se aplice și copiilor născuți înainte de intrarea ei în vigoare, respectiv efectele juridice ale legii noi să fie aplicabile și unei situații trecute, și anume nașterea copilului.

18. În legătură cu acest aspect, Curtea a reținut în mod constant că situația diferită în care se află cetățenii în funcție de reglementarea aplicabilă potrivit principiului *tempus regit actum* nu poate fi privită ca o încălcare a dispozițiilor constituționale care consacră egalitatea în fața legii și a autorităților publice fără privilegii și discriminări. În acest sens sunt Decizia nr. 20 din 2 februarie 2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 72 din 18 februarie 2000, Decizia nr. 820 din 9 noiembrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 39 din 18 ianuarie 2007, și Decizia nr. 1.541 din 25 noiembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 30 din 13 ianuarie 2011, prin care Curtea Constituțională a statuat că respectarea egalității în drepturi, precum și a obligației de nediscriminare, stabilite prin prevederile art. 16 alin. (1) din Constituție, presupune luarea în considerare a tratamentului pe care legea îl prevede față de cei cărora li se aplică în decursul perioadei în care reglementările sale sunt în vigoare, iar nu în raport cu efectele produse prin reglementările legale anterioare. Reglementările juridice succesive pot prezenta în mod firesc diferențe determinate de condițiile obiective în care ele au fost adoptate.

19. De altfel, prin Decizia nr. 755 din 24 iunie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 537 din 16 iulie 2008, Curtea Constituțională a admis excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. II din Legea nr. 288/2007 pentru modificarea și completarea Legii nr. 4/1953 — Codul familiei, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 749 din 5 noiembrie 2007, și a constatat că sintagma „*Dispozițiile prezentei legi privind acțiunea în tăgăduirea paternității, [...], sunt aplicabile și în cazul copiilor născuți înainte de intrarea sa în vigoare, chiar dacă cererea este în curs de judecată*” este neconstituțională, fiind în contradicție cu dispozițiile art. 15 alin. (2) din Constituție, în condițiile în care legea nouă se aplică unui drept născut sub imperiul legii vechi.

20. De asemenea, Curtea mai reține că textul de lege criticat a mai format obiectul controlului de constituționalitate și prin raportare la sintagma „*orice altă acțiune privitoare la filiație*”, în acest sens, Curtea a pronunțat Decizia nr. 847 din 10 decembrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 128 din 18 februarie 2016, prin care a constatat că este de neconceput, în acord cu principiul constituțional al neretroactivității legii civile, ca legea nouă să se aplice și copiilor născuți înainte de intrarea ei în vigoare, respectiv ca efectele juridice ale legii noi să fie aplicabile și unei situații trecute, și anume nașterea copilului.

21. Neintervenind elemente noi de natură a reconsidera jurisprudența Curții Constituționale, considerentele și soluția deciziilor menționate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

22. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Valeriu Dădăl în Dosarul nr. 33.649/302/2014 al Judecătoria Sectorului 5 București — Secția a II-a civilă și constată că dispozițiile art. 47 din Legea nr. 71/2011 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 287/2009 privind Codul civil sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătoria Sectorului 5 București — Secția a II-a civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 7 aprilie 2016.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent-șef,
Benke Károly

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 229

din 19 aprilie 2016

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 68 alin. 4
din Codul de procedură civilă din 1865**

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Andreea Costin	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Ștefania Sofronea.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 68 alin. 4 din Codul de procedură civilă din 1865, excepție ridicată de Sorin Gerard Grațianu în Dosarul nr. 19.318/3/2015 al Tribunalului București — Secția a VI-a civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.205D/2015.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților, procedura de citare fiind legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care apreciază că nu au apărut elemente noi care să justifice schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale în această materie, motiv pentru care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 23 iunie 2015, pronunțată în Dosarul nr. 19.318/3/2015, **Tribunalul București — Secția a VI-a civilă a sesizat Curtea Constituțională pentru soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 68 alin. 4 din Codul de procedură civilă din 1865**, excepție ridicată de Sorin Gerard Grațianu într-o cauză având ca obiect soluționarea unei contestații în anulare formulate împotriva unei decizii civile prin care recursul declarat de acesta a fost anulat.

5. **În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține**, în esență, că prevederile legale criticate sunt neconstituționale, deoarece asistarea părților în instanță este un drept, și nu o obligație, nefiind permis a se trece peste voința lor, care are putere de lege în dreptul civil.

6. **Tribunalul București — Secția a VI-a civilă** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

7. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

8. **Guvernul** apreciază că susținerile autorului excepției de neconstituționalitate sunt neîntemeiate.

9. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

10. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

11. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl reprezintă dispozițiile art. 68 alin. 4 din Codul de procedură civilă din 1865, care au următorul cuprins: *„Dacă mandatul este dat unei alte persoane decât unui avocat, mandatarul nu poate pune concluzii decât prin avocat, cu excepția consilierului juridic care, potrivit legii, reprezintă partea”*. Dispozițiile legale criticate au fost abrogate prin art. 83 lit. a) din titlul V din Legea nr. 76/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 365 din 30 mai 2012. Având în vedere prevederile art. 3 alin. (1) din Legea nr. 76/2012, potrivit cărora *„Dispozițiile Codului de procedură civilă se aplică numai proceselor și executărilor silite începute după intrarea acestuia în vigoare”*, precum și Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, Curtea urmează a analiza dispozițiile legale criticate.

12. În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi, art. 24 alin. (2) privind dreptul părților de a fi asistate în tot cursul procesului de un avocat, ales sau numit din oficiu, precum și ale art. 29 alin. (1) privind libertatea conștiinței.

13. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că s-a mai pronunțat cu privire la dispozițiile legale criticate, în raport cu critici similare, spre exemplu, prin Decizia nr. 191 din 6 martie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 340 din 18 mai 2012, Decizia nr. 1.445 din 5 noiembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 877 din 16 decembrie 2009, Decizia nr. 412 din 26 martie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 274 din 28 aprilie 2009, Decizia nr. 749 din 13 septembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 715 din 23 octombrie 2007, sau Decizia nr. 726 din

24 octombrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 979 din 7 decembrie 2006.

14. Cu acele prilejuri Curtea a constatat că posibilitatea reprezentării părții prin mandatar este prevăzută doar de art. 67 și art. 68 din Codul de procedură civilă, care stabilesc condițiile de exercitare a acestui mandat. Aceste condiții, precum și limitele în care poate fi exercitat mandatul, inclusiv posibilitatea mandatarului de a pune sau nu concluzii în instanță în numele părții, reprezintă opțiuni ale legiuitorului, care, potrivit dispozițiilor art. 126 alin. (2) din Constituție, stabilește regulile privind procedura de judecată.

15. Curtea a reținut că restricția mandatarului care nu are calitatea de avocat de a pune concluzii orale în instanță nu constituie o împiedicare a accesului liber la justiție, întrucât partea însăși poate participa la dezbateri și poate pune concluzii înaintea instanței de judecată, iar mandatarul are posibilitatea să formuleze cereri, să propună probe în tot cursul procesului, precum și să depună concluzii scrise.

16. De asemenea, Curtea a statuat că reprezentarea părților într-un proces prin mandatar, care poate fi avocat ori altă persoană cu sau fără pregătire juridică, este una dintre modalitățile prin care se asigură accesul liber la justiție, precum și exercitarea dreptului la apărare al părților, drepturi fundamentale prevăzute de Constituție, întrucât partea însăși poate participa la dezbateri și poate pune concluzii înaintea instanței de judecată.

17. Potrivit jurisprudenței constante a Curții Constituționale (Decizia Plenului nr. 1 din 8 februarie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 16 martie 1994), nu este contrar principiului egalității instituirea unor reguli speciale, atât timp cât ele asigură egalitatea juridică a cetățenilor în utilizarea lor. Principiul egalității în fața legii presupune instituirea unui tratament egal pentru situații care, în funcție de scopul urmărit, nu sunt diferite și, de aceea, el nu exclude, ci, dimpotrivă, presupune soluții diferite pentru situații diferite.

18. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în aceste decizii își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

19. În ceea ce privește invocarea încălcării dispozițiilor constituționale ale art. 29 alin. (1) privind libertatea conștiinței, Curtea constată că acestea nu au incidență în cauză.

20. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Sorin Gerard Grațianu în Dosarul nr. 19.318/3/2015 al Tribunalului București — Secția a VI-a civilă și constată că dispozițiile art. 68 alin. 4 din Codul de procedură civilă din 1865 sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului București — Secția a VI-a civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Pronunțată în ședința din data de 19 aprilie 2016.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Andreea Costin

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 293

din 11 mai 2016

asupra sesizării de neconstituționalitate a dispozițiilor Hotărârii Parlamentului nr. 5/2016 privind desemnarea membrilor Consiliului de administrație al Societății Române de Televiziune, a dispozițiilor art. 19 alin. (1) și alin. (7) teza întâi din Legea nr. 41/1994 privind organizarea și funcționarea Societății Române de Radiodifuziune și a Societății Române de Televiziune, precum și asupra sesizării privind încălcarea principiului colaborării loiale între Parlament și Curtea Constituțională, consacrat de dispozițiile art. 1 alin. (4) și (5), art. 142 și art. 147 alin. (4) din Constituție, prin refuzul Parlamentului de a redacta hotărârile privind respingerea numirii în funcție a domnului George Orbean în funcția de director general al Societății Române de Televiziune, la data de 29 martie 2016, și de numire/respingere a numirii doamnei Monica Simona Ghiurco în funcția de director general al Societății Române de Televiziune, la data de 11 aprilie 2016

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Mihaela Senia Costinescu	— magistrat-asistent-șef

1. Pe rol se află soluționarea sesizării de neconstituționalitate privind dispozițiile Hotărârii Parlamentului nr. 5/2016 privind desemnarea membrilor Consiliului de administrație al Societății Române de Televiziune, a dispozițiilor art. 19 alin. (1) și alin. (7) teza întâi din Legea nr. 41/1994 privind organizarea și funcționarea Societății Române de Radiodifuziune și a Societății Române de Televiziune, precum și asupra sesizării privind încălcarea principiului colaborării loiale între Parlament și Curtea Constituțională, consacrat de dispozițiile art. 1 alin. (4) și (5), art. 142 și art. 147 alin. (4) din Constituție, prin refuzul Parlamentului de a redacta hotărârile privind respingerea numirii în funcție a domnului George Orbean în funcția de președinte director general al Societății Române de Televiziune, la data de 29 martie 2016, și de numire/respingere a numirii doamnei Monica Ghiurco în funcția de președinte director general al Societății Române de Televiziune, la data de 11 aprilie 2016, sesizare formulată de un număr de 82 de deputați și 26 de senatori aparținând grupurilor parlamentare ale Partidului Național Liberal și transmisă Curții Constituționale prin Adresa nr. 2/3.196 din 25 aprilie 2016 de către secretarul general al Camerei Deputaților.

2. Sesizarea a fost formulată în temeiul art. 146 lit. l) din Constituție și al art. 27 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, a fost înregistrată la Curtea Constituțională sub nr. 3.413 din 26 aprilie 2016 și constituie obiectul Dosarului nr. 574L/2/2016.

3. În motivarea sesizării de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că Hotărârea Parlamentului nr. 5/2016 contravine dispozițiilor art. 76 alin. (2) din Constituție, deoarece a fost adoptată în temeiul unei norme prezumat neconstituțională, respectiv art. 19 alin. (1) din Legea nr. 41/1994 privind organizarea și funcționarea Societății Române de Radiodifuziune și a Societății Române de Televiziune.

4. În fapt, la data de 22 martie 2016, Parlamentul României s-a întrunit și a votat hotărârea privind numirea Consiliului de Administrație al Societății Române de Televiziune, în temeiul Legii nr. 41/1994 privind organizarea și funcționarea Societății Române de Radiodifuziune și a Societății Române de Televiziune. Majoritatea necesară pentru adoptarea hotărârii conform art. 76 alin. (2) din Constituție și jurisprudenței Curții Constituționale trebuia să fie de jumătate plus unu din numărul parlamentarilor prezenți (majoritate simplă). Prin încălcarea dispozițiilor constituționale, Parlamentul României a adoptat Hotărârea nr. 5/2016 cu majoritatea absolută a voturilor (jumătate plus unu din numărul senatorilor și deputaților), făcând aplicarea dispozițiilor art. 19 alin. (1) din Legea nr. 41/1994, așa cum se arată și în preambulul hotărârii menționate mai sus. Or, așa cum a statuat Curtea și prin Decizia nr. 341 din 6 mai 2015, o atare hotărâre este neconstituțională prin raportare la dispozițiile art. 1 alin. (5) și art. 76 alin. (2) din Constituție.

5. Tot în sensul preeminenței normei constituționale în adoptarea cu majoritate simplă a tuturor hotărârilor Parlamentului, ale Senatului sau ale Camerei Deputaților, cu excepția acelor situații în care însăși Constituția solicită majoritate absolută sau calificată, sunt și considerentele cuprinse în mai multe decizii ale Curții Constituționale, spre exemplu Decizia nr. 989 din 1 octombrie 2008, Decizia nr. 990 din 1 octombrie 2008, Decizia nr. 260 din 8 aprilie 2015, Decizia nr. 261 din 8 aprilie 2015 sau Decizia nr. 341 din 6 mai 2015. Autorii sesizării concluzionează, deci, că dispozițiile art. 19 alin. (1) din Legea nr. 41/1994 sunt neconstituționale, arătând că activitatea parlamentară trebuie să se orienteze după aceleași reguli, în sensul de a se raporta la Constituție și jurisprudența Curții Constituționale, ceea ce echivalează cu îndepărtarea de la o reglementare legală care pune aceleași probleme de constituționalitate precum cea analizată în cauza de față. Astfel, norma cuprinsă în art. 19 alin. (7) teza întâi ca normă de trimitere la dispoziția din art. 19 alin. (1) din Legea nr. 41/1994.

6. Pe de altă parte, autorii sesizării solicită Curții să constate încălcarea de către Parlamentul României a principiului colaborării loiale în raport cu autoritatea publică autonomă Curtea Constituțională, prin refuzul de a redacta hotărârea de respingere a numirii domnului George Orbean în funcția de director general al Societății Române de Televiziune, la data de 29 martie 2016, și de numire/respingere a doamnei Monica Simona Ghiurco în calitatea de director general al Societății Române de Televiziune, la data de 11 aprilie 2016.

7. O situație aparte este cea referitoare la doamna Monica Simona Ghiurco, care ar fi fost numită, în opinia autorilor sesizării, în funcția de director general, la data de 11 aprilie 2016, dacă Parlamentul României ar fi făcut aplicarea dispozițiilor art. 76 alin. (2) din Constituție, în sensul că a obținut majoritatea simplă a voturilor exprimate pentru numirea sa (din totalul de 542 de deputați și senatori au fost prezenți 326, din care 194 au votat „pentru” numirea doamnei Monica Simona Ghiurco în funcția de președinte al Consiliului de administrație al Societății Române de Televiziune și 113 „contra”), însă Parlamentul a aplicat dispozițiile art. 19 alin. (7) din Legea nr. 41/1994 și a constatat că nu a fost întrunită majoritatea absolută pentru numirea acesteia în funcție, refuzând să procedeze la emiterea unei hotărâri ca act juridic care finalizează procedura menționată mai sus și sustrăgând în acest fel manifestarea de voință a Parlamentului controlului de constituționalitate. O asemenea atitudine a Parlamentului României (prin majoritatea parlamentară PSD—ALDE—UNPR) echivalează cu o restrângere, de facto, a atribuțiilor Curții Constituționale, prin încălcarea principiului colaborării loiale între Parlament și Curtea Constituțională, cât și cu încălcarea dispoziției art. 147 alin. (4) din Constituție, potrivit căreia deciziile Curții Constituționale sunt obligatorii *erga omnes*, de la data publicării acestora în Monitorul Oficial. Se invocă în acest sens deciziile Curții Constituționale nr. 261 din 8 aprilie 2015 și nr. 341 din 6 mai 2015.

8. În concluzie, autorii sesizării solicită constatarea neconstituționalității dispozițiilor art. 19 alin. (1) și alin. (7) teza întâi din Legea nr. 41/1994 privind organizarea și funcționarea Societății Române de Radiodifuziune și a Societății Române de Televiziune și a neconstituționalității Hotărârii Parlamentului nr. 5/2016 în privința motivului extrinsec referitor la procedura de adoptare a acesteia prin majoritate absolută și nu prin majoritate simplă așa cum dispune art. 76 alin. (2) din Constituție. De asemenea, solicită constatarea încălcării dispozițiilor art. 1 alin. (4) și (5), art. 142 alin. (1) și art. 147 alin. (4) din Constituție, materializate în principiul colaborării loiale între Parlament și Curtea Constituțională, prin refuzul Parlamentului de a redacta hotărârile privind respingerea numirii în funcție a domnului George Orbean în funcția de director general al Societății Române de Televiziune, în data de 29 martie 2016 și de numire/respingere a numirii doamnei Monica Simona Ghiurco în funcția de director general al Societății Române de Televiziune, la data de 11 aprilie 2016.

9. În temeiul art. 27 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, Curtea Constituțională a solicitat punctele de vedere ale Birourilor permanente ale Senatului și Camerei Deputaților asupra sesizării de neconstituționalitate.

10. **Biroul permanent al Camerei Deputaților** a transmis punctul său de vedere prin Adresa nr. 2/3.336/3 mai 2015, înregistrată la Curtea Constituțională cu nr. 3.592 din 3 mai 2016, în care arată că Hotărârea Parlamentului nr. 5/2016, sub aspectul conținutului său, vizează numirea în funcție a membrilor titulari și a celor supleanți în Consiliul de administrație al Societății Române de Televiziune. Hotărârea contestată are o dublă semnificație: pe de o parte, are valoarea unui act juridic fără conținut normativ și, pe de altă parte, se referă la o entitate publică cu recunoaștere constituțională. Sub acest din urmă aspect, este indisolubil legată de dispoziția înscrisă în art. 31 alin. (5) din Constituție, potrivit căreia organizarea serviciilor publice de radio și televiziune, precum și controlul parlamentar asupra activității acestora, se reglementează prin lege organică, ca expresie a importanței și valorii pe care legiuitorul constituant o conferă serviciilor publice de radio și televiziune. De altfel,

aceste servicii constituie una dintre modalitățile principale de exercitare a două drepturi fundamentale într-un stat de drept, respectiv libertatea de exprimare și dreptul la informație, aflate în strânsă interdependență.

11. Cu privire la prima susținere din sesizarea de neconstituționalitate, Biroul permanent al Camerei Deputaților arată că art. 19 alin. (1) din Legea nr. 41/1994, invocat în Hotărârea Parlamentului nr. 5/2016, nu a fost declarat neconstituțional și nici nu a fost abrogat, fiind în vigoare, iar sintagma „norma prezumat neconstituțională” folosită de autorii sesizării nu este consacrată în Legea fundamentală ori în legislația infraconstituțională, precum Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative. Pentru aceste motive, constatarea neconstituționalității dispozițiilor din art. 19 alin. (1) și alin. (7) teza întâi din Legea nr. 41/1994 este inadmisibilă pe calea contestării unei hotărâri parlamentare. Conform dispozițiilor imperative ale art. 146 din Constituție, Curtea Constituțională se pronunță asupra constituționalității legilor, înainte de promulgarea acestora sau hotărăște asupra excepțiilor de neconstituționalitate privind legile, ridicate în fața instanțelor judecătorești sau de arbitraj comercial. Mai mult, conform jurisprudenței Curții Constituționale, o normă a cărei neconstituționalitate nu a fost constatată de către instanța de contencios constituțional se bucură de prezumția de constituționalitate, o prezumție relativă, pe care numai exercitarea controlului de constituționalitate o înlătură. Astfel, legea la care fac referire autorii sesizării este, contrar susținerilor acestora, prezumat constituțională până în momentul în care neconstituționalitatea sa este stabilită de către Curtea Constituțională.

12. În ceea ce privește faptul că autorii sesizării consideră incidente dispozițiile art. 76 alin. (2) din Legea fundamentală în cazul adoptării Hotărârii Parlamentului nr. 5/2016, norma-cadru în materia hotărârilor, invocând câteva decizii ale Curții Constituționale pronunțate în spețe diferite, Biroul permanent al Camerei Deputaților apreciază că aceștia fac abstracție de interesul public ocrotit prin norma constituțională înscrisă în art. 31 alin. (5), obligație care a fost transpusă în reglementarea-cadru în materie, Legea nr. 41/1994 privind organizarea și funcționarea Societății Române de Radiodifuziune și Societății Române de Televiziune, adoptată cu majoritate absolută. Or, din perspectiva valorilor și principiilor constituționale, serviciul public de radio beneficiază de o recunoaștere deosebită, majoră, legiuitorul constituant lăsând la latitudinea legiuitorului ordinar să decidă modalitatea de organizare a acestui serviciu și de exercitare a controlului parlamentar asupra sa.

13. Referitor la aspectele invocate „în subsidiar” prin care se susține „încălcarea de către Parlamentul României a principiului colaborării loiale în raport cu autoritatea publică autonomă Curtea Constituțională”, prin refuzul de a redacta hotărârile privind numirea/respingerea directorului general al Societății Române de Televiziune, Biroul permanent al Camerei Deputaților arată că atribuțiile Curții Constituționale, *ratione materiae*, sunt strict și limitativ prevăzute în Legea fundamentală și în Legea nr. 47/1992, competența acesteia neputând fi extinsă la alte situații. În plus, este exclus să se poată deduce invocarea unui potențial conflict juridic de natură constituțională în sensul art. 146 lit. e) din Constituție, pe calea unei sesizări de neconstituționalitate ce vizează o hotărâre a Parlamentului. În primul rând, doar Președintele României, unui dintre președinții celor două Camere, prim-ministrul sau președintele Consiliului Superior al Magistraturii au competența de a sesiza forul constituțional în acest sens. Mai mult, art. 146 lit. e) din Constituție nu are incidență și pentru că subiecții, părți la

conflictele juridice de natură constituțională, nu pot fi, conform Constituției și interpretării date de către instanța de contencios constituțional dispozițiilor art. 146 lit. e) din Legea fundamentală, decât autoritățile publice la care se referă titlul III din Constituție, Curtea Constituțională nefiind o asemenea autoritate publică, ci una autonomă în raport cu autoritățile publice. Pentru argumentele invocate, sesizarea cu un atare obiect este inadmisibilă.

14. **Biroul permanent al Senatului** nu a comunicat punctul său de vedere.

CURTEA,

examinând sesizarea, punctul de vedere al Biroului permanent al Camerei Deputaților, lucrările și documentele depuse la dosar, raportul întocmit de judecătorul-raportor, Hotărârea Senatului nr. 5/2016, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

15. Curtea Constituțională, în temeiul prevederilor art. 146 lit. l) din Constituție și al dispozițiilor art. 27 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, este competentă să se pronunțe asupra constituționalității Hotărârii Parlamentului nr. 5/2016.

16. În ceea ce privește obiectul controlului de constituționalitate, potrivit actului de sesizare a instanței constituționale, criticile vizează neconstituționalitatea dispozițiilor Hotărârii Parlamentului nr. 5/2016 privind desemnarea membrilor Consiliului de administrație al Societății Române de Televiziune. Din analiza actului de sesizare, Curtea reține că autorii acestuia au formulat critici de neconstituționalitate care au vizat și dispozițiile art. 19 alin. (1) și alin. (7) teza întâi din Legea nr. 41/1994 privind organizarea și funcționarea Societății Române de Radiodifuziune și a Societății Române de Televiziune, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 636 din 27 decembrie 1999. De asemenea, prin același act de sesizare se solicită Curții sancționarea refuzului Parlamentului de a redacta hotărârile privind respingerea numirii în funcție a domnului George Orbean în funcția de director general al Societății Române de Televiziune, în data de 29 martie 2016, și de numire/respingere a numirii doamnei Monica Simona Ghiurco în funcția de director general al Societății Române de Televiziune, la data de 11 aprilie 2016, împrejurare care este de natură a încălca principiul colaborării loiale între Parlament și Curtea Constituțională, consacrat de dispozițiile art. 1 alin. (4) și (5), art. 142 și art. 147 alin. (4) din Constituție.

17. Prin urmare, Curtea urmează a se pronunța cu privire la toate cele trei aspecte invocate de autorii sesizării:

— Hotărârea Parlamentului nr. 5/2016 privind desemnarea membrilor Consiliului de administrație al Societății Române de Televiziune, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 212 din 22 martie 2016, are următorul conținut:

„În temeiul prevederilor art. 19 și ale art. 20 alin. (1) și (2) din Legea nr. 41/1994 privind organizarea și funcționarea Societății Române de Radiodifuziune și Societății Române de Televiziune, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

Parlamentul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Se desemnează în Consiliul de administrație al Societății Române de Televiziune, pentru o perioadă de 4 ani, începând cu data de 22 martie 2016, membrii titulari și membrii supleanți prevăzuți în anexa care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

Această hotărâre a fost adoptată de Camera Deputaților și de Senat în ședința comună din 22 martie 2016. [...]

ANEXĂ

Componența Consiliului de administrație al Societății Române de Televiziune

I. Membri titulari	II. Membri supleanți
Irina Radu	Elena Anca Dindirică
Doina Gradea	Smaranda Vornicu Shalit
Alfred Bulai	Lucian Romașcanu
Ionica Stănculescu	Adriana-Silvia Mesesian
Radu Carp	Cristian Vasile Petcu
Nagy Debreczeni Hajnal	Rostás-Péter István
Ruxandra Garofeanu	Georgiana-Irina Lazăr
Valeriu Cristian Hadji-Culea	Gheorghe Bălăsoiu
Raico Cornea	Andreea-Julika Ghiță
Christel Țopescu	Ana-Maria Sandu
George Orbean	
Monica Simona Ghiurco	Cornel Mihalache
Gabriel Teodor Giurgiu	Luminița Velciu.”

— Dispozițiile art. 19 alin. (1) și alin. (7) teza întâi din Legea nr. 41/1994 privind organizarea și funcționarea Societății Române de Radiodifuziune și a Societății Române de Televiziune, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 636 din 27 decembrie 1999, au următorul conținut:

„(1) Membrii Consiliului de administrație al Societății Române de Radiodifuziune, respectiv al Societății Române de Televiziune, sunt desemnați prin votul majorității deputaților și senatorilor în ședința comună a celor două Camere. [...]

(7) Președintele Consiliului de administrație al Societății Române de Radiodifuziune, respectiv al Societății Române de Televiziune, se numește de către Parlament, în ședință comună, dintre membrii titulari ai consiliilor, la propunerea comisiilor permanente de specialitate, cu respectarea procedurilor de audiere și de vot prevăzute în acest articol. [...]

— Curtea va examina dacă refuzul Parlamentului de a redacta hotărârile privind respingerea numirii în funcție a domnului George Orbean în funcția de director general al Societății Române de Televiziune, în data de 29 martie 2016, și de numire/respingere a numirii doamnei Monica Simona Ghiurco în funcția de director general al Societății Române de Televiziune, la data de 11 aprilie 2016, constituie o împrejurare care este de natură a încălca principiul colaborării loiale între Parlament și Curtea Constituțională, consacrat de dispozițiile art. 1 alin. (4) și (5), art. 142 și art. 147 alin. (4) din Constituție.

18. Autorii sesizării susțin că hotărârea Parlamentului și dispozițiile legale criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 76 alin. (2) referitor la majoritatea simplă de adoptare a hotărârilor Parlamentului.

19. În vederea soluționării prezentei sesizări, **Curtea procedează, mai întâi, la verificarea admisibilității fiecăruia capăt de cerere.**

20. Analiza îndeplinirii condițiilor de admisibilitate a sesizării referitoare la hotărârea Parlamentului trebuie realizată prin raportare la art. 146 lit. l) din Constituție și art. 27 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, potrivit căruia „Curtea Constituțională se pronunță asupra constituționalității regulamentelor Parlamentului, a hotărârilor plenului Camerei Deputaților, a hotărârilor plenului Senatului și a hotărârilor plenului celor două Camere reunite ale Parlamentului, la sesizarea unuia dintre președinții celor două Camere, a unui grup parlamentar sau a unui număr de cel puțin 50 de deputați sau de cel puțin 25 de senatori.”

21. Astfel, Curtea constată că actul juridic supus controlului este o hotărâre care aparține plenului celor două Camere reunite ale Parlamentului, sesizarea fiind formulată de un număr de 82 de deputați și 26 de senatori aparținând grupurilor parlamentare ale Partidului Național Liberal, care potrivit dispozițiilor legale, au calitatea de titulari ai sesizării.

22. În continuare, Curtea va analiza îndeplinirea în prezenta cauză a altor condiții de admisibilitate a sesizării, care nu sunt stipulate explicit de lege, dar care reprezintă rezultatul interpretării textelor de lege, dat de Curte în jurisprudența sa anterioară. Curtea a constatat că pot fi supuse controlului de constituționalitate numai hotărârile Parlamentului, adoptate după conferirea noii competențe, hotărâri care afectează valori, reguli și principii constituționale sau, după caz, organizarea și funcționarea autorităților și instituțiilor de rang constituțional (a se vedea deciziile nr. 53 și 54 din 25 ianuarie 2011, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 90 din 3 februarie 2011, Decizia nr. 307 din 28 martie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 293 din 4 mai 2012, Decizia nr. 783 din 26 septembrie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 684 din 3 octombrie 2012).

23. De asemenea, Curtea Constituțională a mai stabilit, în mod expres, că, pentru a fi admisibilă sesizarea de neconstituționalitate, norma de referință trebuie să fie de rang constituțional pentru a se putea analiza dacă există vreo contradicție între hotărârile menționate la art. 27 din Legea nr. 47/1992, pe de o parte, și exigențele procedurale și substanțiale impuse prin dispozițiile Constituției, pe de altă parte. Așadar, criticile trebuie să aibă o evidentă relevanță constituțională, și nu una legală ori regulamentară. Prin urmare, toate hotărârile plenului Camerei Deputaților, plenului Senatului și plenului celor două Camere reunite ale Parlamentului pot fi supuse controlului de constituționalitate, dacă în susținerea criticii de neconstituționalitate sunt invocate dispoziții cuprinse în Constituție. Invocarea acestor dispoziții nu trebuie să fie formală, ci efectivă (Decizia nr. 307 din 28 martie 2012, Decizia nr. 783 din 26 septembrie 2012 și Decizia nr. 628 din 4 noiembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 52 din 22 ianuarie 2015).

24. Dispozițiile art. 31 alin. (5) din Constituție prevăd că *„Serviciile publice de radio și de televiziune sunt autonome. Ele trebuie să garanteze grupurilor sociale și politice importante exercitarea dreptului la antenă. Organizarea acestor servicii și controlul parlamentar asupra activității lor se reglementează prin lege organică”*. Potrivit art. 1 și 2 din Legea nr. 41/1994, Societatea Română de Televiziune este o persoană juridică înființată în scopul prestării unui serviciu public autonom de interes național. Chiar dacă denumirea persoanei juridice nu este cuprinsă în mod expres în textul Constituției, serviciul ca atare, precum și activitatea pe care acesta o prestează sunt prevăzute în mod expres de art. 31 alin. (5) din Constituție. Totodată, controlul parlamentar asupra acesteia, precum și obligația de a fi organizată potrivit unei legi organice sunt prevăzute tot prin textul Constituției. Prin urmare, întrucât existența acestui serviciu public este prevăzută de norma constituțională, rezultă că Legea fundamentală a conferit acestuia o importanță constituțională.

25. În privința hotărârilor care prin obiectul lor vizează organizarea și funcționarea autorităților și instituțiilor de rang

constituțional, Curtea a reținut că norma de referință, în cadrul controlului de constituționalitate exercitat, poate fi atât o dispoziție de rang constituțional, cât și una infraconstituțională, ținând cont de dispozițiile art. 1 alin. (5) din Constituție. O atare orientare a Curții este dată de domeniul de maximă importanță în care intervin aceste hotărâri — autorități și instituții de rang constituțional —, astfel încât și protecția constituțională oferită autorităților sau instituțiilor fundamentale ale statului trebuie să fie una în consecință. Prin urmare, hotărârile plenului Camerei Deputaților, plenului Senatului și plenului celor două Camere reunite ale Parlamentului care vizează organizarea și funcționarea autorităților și instituțiilor de rang constituțional pot fi supuse controlului de constituționalitate chiar dacă actul normativ pretins încălcat are valoare infraconstituțională.

26. În aplicarea acestor considerente, a căror putere de lucru judecat și obligativitate nu pot fi puse la îndoială, Curtea reține că obiectul Hotărârii Parlamentului nr. 5/2016, respectiv desemnarea membrilor Consiliului de administrație al Societății Române de Televiziune, se situează în materia organizării și funcționării unei instituții de rang constituțional. De asemenea, pentru a ne raporta la noțiunile menționate în jurisprudența Curții, respectiv valori, principii sau reguli constituționale, în speță, critica de neconstituționalitate a hotărârii vizează nemijlocit norma consacrată de art. 76 alin. (2) din Constituție, care stabilește cvorumul decizional de adoptare a hotărârilor Parlamentului.

27. Având în vedere cele precizate, Curtea apreciază că sesizarea având ca obiect Hotărârea Parlamentului nr. 5/2016 îndeplinește condițiile de admisibilitate.

28. În ceea ce privește critica de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 19 alin. (1) și alin. (7) teza întâi din Legea nr. 41/1994, Curtea reține că o lege în vigoare poate face obiect al controlului de constituționalitate exercitat de instanța de contencios constituțional în temeiul art. 146 lit. d) din Constituție, respectiv al dispozițiilor art. 29—31 din Legea nr. 47/1992, ca urmare a invocării unei excepții de neconstituționalitate. Prin urmare, analiza îndeplinirii condițiilor de admisibilitate a sesizării cu un atare obiect trebuie realizată prin raportare la aceste dispoziții legale.

29. Art. 146 lit. d) din Constituție prevede că instanța constituțională *„hotărăște asupra excepțiilor de neconstituționalitate privind legile și ordonanțele, ridicate în fața instanțelor judecătorești sau de arbitraj comercial; excepția de neconstituționalitate poate fi ridicată și direct de Avocatul Poporului”*, în vreme ce art. 29 alin. (1)—(3) din Legea nr. 47/1992 stabilește că *„(1) Curtea Constituțională decide asupra excepțiilor ridicate în fața instanțelor judecătorești sau de arbitraj comercial privind neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau dintr-o ordonanță în vigoare, care are legătură cu soluționarea cauzei în orice fază a litigiului și oricare ar fi obiectul acestuia.*

(2) Excepția poate fi ridicată la cererea uneia dintre părți sau, din oficiu, de către instanța de judecată ori de arbitraj comercial. De asemenea, excepția poate fi ridicată de procuror în fața instanței de judecată, în cauzele la care participă.

(3) Nu pot face obiectul excepției prevederile constatate ca fiind neconstituționale printr-o decizie anterioară a Curții Constituționale.”

30. Prin urmare, sesizarea Curții Constituționale se dispune de către instanța judecătorească sau de arbitraj comercial în fața căreia s-a ridicat excepția de neconstituționalitate, printr-o hotărâre care va cuprinde punctele de vedere ale părților, opinia instanței asupra excepției, și va fi însoțită de dovezile depuse de părți. Dacă excepția a fost ridicată din oficiu, încheierea trebuie motivată, cuprinzând și susținerile părților, precum și dovezile necesare. Odată cu încheierea de sesizare, instanța de judecată va trimite Curții Constituționale și numele părților din proces cuprinzând datele necesare pentru îndeplinirea procedurii de citare a acestora [art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992]. De asemenea, potrivit art. 146 lit. d) teza finală din Constituție și art. 32 din Legea nr. 47/1992, excepția de neconstituționalitate poate fi ridicată și direct de Avocatul Poporului, independent de existența vreunui cadru procesual.

31. Analizând prezenta sesizare prin raportare la dispozițiile constituționale și legale, Curtea observă că aceasta nu întrunește condițiile de admisibilitate privind cadrul procesual în care poate fi invocată excepția de neconstituționalitate și titularii sesizării, respectiv actul de sesizare a Curții nu îl constituie o hotărâre a unei instanțe judecătorești sau de arbitraj, iar autorii sesizării nu sunt părți într-un litigiu pendent. Într-o atare împrejurare, Curtea nu poate constata, pe calea verificării controlului de constituționalitate a unei hotărâri a Parlamentului, neconstituționalitatea unor dispoziții legale, chiar dacă acestea constituie temeiul juridic al adoptării respectivei hotărâri, o atare competență putând fi exercitată numai ca urmare a unei sesizări formulate în temeiul art. 146 lit. d) din Constituție.

32. În concluzie, Curtea apreciază că se impune respingerea ca inadmisibilă a sesizării privind neconstituționalitatea dispozițiilor art. 19 alin. (1) și alin. (7) teza întâi din Legea nr. 41/1994, formulată direct de un număr de 82 de deputați și 26 de senatori aparținând grupurilor parlamentare ale Partidului Național Liberal.

33. Cu privire la sesizarea privind încălcarea principiului colaborării loiale între Parlament și Curtea Constituțională, consacrat de dispozițiile art. 1 alin. (4) și (5), art. 142 și art. 147 alin. (4) din Constituție, prin refuzul Parlamentului de a redacta hotărârile privind respingerea numirii în funcție a domnului George Orbean în funcția de director general al Societății Române de Televiziune, în data de 29 martie 2016, și de numire/respingere a numirii doamnei Monica Simona Ghiurco în funcția de director general al Societății Române de Televiziune, la data de 11 aprilie 2016, Curtea reține că, în jurisprudența Curții Constituționale (a se vedea Decizia nr. 261 din 8 aprilie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 260 din 17 aprilie 2015), a fost recunoscută deosebirea esențială dintre atribuțiile Curții Constituționale de verificare a constituționalității și atribuțiile care implică verificarea unor fapte constituționale. În mod evident, refuzul Parlamentului de a redacta o hotărâre care vizează îndeplinirea unei atribuții constituționale, recte controlul parlamentar asupra unei instituții de rang constituțional, constituie un fapt juridic, iar constatarea încălcării unor dispoziții constituționale într-o atare circumstanță presupune analiza existenței unui conflict juridic de natură constituțională între autorități ale statului. Pentru a califica situația dedusă controlului drept un conflict juridic de natură constituțională, este nevoie, însă, să se rețină existența unor acte, acțiuni, inacțiuni ale unei/unor autorități publice care intră

în conflict, iar cererea de soluționare a conflictului trebuie să provină de la unul dintre titularii dreptului de sesizare a Curții Constituționale expres prevăzuți de dispozițiile art. 146 lit. e) din Constituție. Astfel, pentru a exercita competența prevăzută de Constituție, Curtea trebuie să fie sesizată la cererea „Președintelui României, a unuia dintre președinții celor două Camere, a prim-ministrului sau a președintelui Consiliului Superior al Magistraturii”. Subiectele de drept pe care Legea fundamentală le îndrituiește a sesiza Curtea sunt limitativ prevăzute, dispoziția constituțională nedistingând după cum autoritățile pe care le reprezintă sunt sau nu părți în conflictul cu care sesizează Curtea.

34. Examinând sesizarea formulată, Curtea constată că senatorii și deputații nu se află printre subiectele de drept îndrituite să formuleze cererea cu privire la soluționarea unui pretins conflict juridic de natură constituțională dintre autorități ale statului, astfel încât cererea cu un atare obiect nu îndeplinește condiția de admisibilitate prevăzută de art. 34 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, urmând a fi respinsă ca inadmisibilă.

35. **Analiza constituționalității Hotărârii Parlamentului nr. 5/2016.** Potrivit art. 31 alin. (5) teza a treia din Constituție, „Organizarea acestor servicii [n.r. serviciile publice de radio și de televiziune] și controlul parlamentar asupra activității lor se reglementează prin lege organică”. În ceea ce privește modalitatea de exercitare a controlului parlamentar asupra activității Societății Române de Televiziune, art. 65 alin. (2) lit. k) din Constituție prevede că Parlamentul își desfășoară lucrările în ședințe comune, potrivit unui regulament adoptat cu votul majorității deputaților și senatorilor, pentru îndeplinirea altor atribuții care, potrivit Constituției sau regulamentului, se exercită în ședință comună. Astfel, în temeiul art. 13 pct. 21 din Regulamentul activităților comune ale Camerei Deputaților și Senatului, republicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 37 din 19 ianuarie 2016, potrivit căruia „Camera Deputaților și Senatul se întrunesc în ședințe comune pentru: [...] 21. efectuarea altor numiri în funcții care, potrivit legii, intră în competența Parlamentului”, coroborat cu art. 19 alin. (1) din Legea nr. 41/1994, conform căruia „Membrii Consiliului de administrație al Societății Române de Radiodifuziune, respectiv al Societății Române de Televiziune, sunt desemnați prin votul majorității deputaților și senatorilor în ședința comună a celor două Camere”, Parlamentul României a adoptat Hotărârea nr. 5/2016 prin care desemnează membrii Consiliului de administrație al Societății Române de Televiziune.

36. Analizând preambulul hotărârii supuse controlului de constituționalitate, Curtea observă că Senatul și Camera Deputaților, în ședința comună, și-au întemeiat hotărârea pe dispozițiile art. 19 din Legea nr. 41/1994, care prevăd votul majorității deputaților și senatorilor pentru adoptarea actului respectiv. Mai mult, Parlamentul nu face mențiunea expresă în cuprinsul hotărârii despre temeiul constituțional în baza căruia a fost adoptat acest act. O atare mențiune este obligatorie în condițiile în care procedura de adoptare a actelor Parlamentului este prevăzută în Constituție, iar temeiurile de drept în virtutea cărora sunt adoptate respectivele acte constituie criteriile de evaluare a constituționalității lor.

37. Pornind de la aceste premise, Curtea reține cele statuate în jurisprudența sa, respectiv în Decizia nr. 261 din 8 aprilie

2015, la paragrafele 27—29. În ceea ce privește adoptarea hotărârilor fiecărei Camere sau ale Camerelor reunite ale Parlamentului, Legea fundamentală stabilește, în cuprinsul art. 76 alin. (1) și (2), cvorumul decizional necesar adoptării acestor acte juridice, realizând o distincție între hotărârile parlamentare care se adoptă cu majoritatea absolută de voturi, recte cele referitoare la adoptarea sau modificarea regulamentelor parlamentare, și hotărârile care se adoptă cu majoritatea simplă de voturi. Așadar, se constată că, potrivit dispozițiilor constituționale, în condițiile respectării cvorumului legal de ședință, regula care guvernează adoptarea hotărârilor Parlamentului este întrunirea cvorumului decizional al majorității simple de voturi, respectiv jumătate plus unu din numărul senatorilor și/sau deputaților prezenți la ședință, excepțiile de la această regulă fiind expres prevăzute de Legea fundamentală. Astfel, pe lângă situația reglementată de art. 76 alin. (1) referitoare la hotărârile prin care se adoptă sau se modifică regulamentele parlamentare, Constituția mai prevede patru situații în care Parlamentul, în Camere reunite, adoptă hotărâri cu votul majorității absolute a membrilor săi, respectiv jumătate plus unu din numărul senatorilor și deputaților, și anume în cazurile care privesc: suspendarea Președintelui României — art. 95 alin. (1), acordarea încrederii Guvernului — art. 103 alin. (3), adoptarea unei moțiuni de cenzură prin care se retrage încrederea Guvernului — art. 113 alin. (1) sau adoptarea unei moțiuni de cenzură în procedura angajării răspunderii Guvernului — art. 114 alin. (2). De asemenea, Constituția cere întrunirea unei majorități calificate de vot, respectiv două treimi din numărul deputaților și senatorilor, în cazul hotărârii adoptate în ședința comună a Camerelor Parlamentului prin care Președintele României este pus sub acuzare pentru înaltă trădare. Din analiza acestor dispoziții constituționale, rezultă că toate hotărârile adoptate de Camera Deputaților sau de Senat, în ședințe separate, cu excepția celor referitoare la regulamentele proprii de organizare și funcționare, urmează regula stabilită de dispozițiile art. 76 alin. (2) din Constituție, respectiv se adoptă cu votul majorității membrilor prezenți în fiecare Cameră.

38. În aplicarea dispozițiilor constituționale este jurisprudența constantă a Curții Constituționale care, prin Decizia nr. 989 din 1 octombrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 716 din 22 octombrie 2008, a constatat că art. 155 alin. (3) din Regulamentul Camerei Deputaților, potrivit căruia cererea privind urmărirea penală a membrilor Guvernului „se adoptă cu votul a cel puțin două treimi din numărul deputaților”, contravine art. 76 alin. (2) din Constituție și, în consecință, este neconstituțional. De asemenea, prin Decizia nr. 990 din 1 octombrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 716 din 22 octombrie 2008, instanța constituțională a constatat că dispozițiile art. 150 alin. (3) din Regulamentul Senatului, care prevedeau că hotărârea privind urmărirea penală a membrilor Guvernului „se adoptă cu votul majorității senatorilor”, sunt neconstituționale prin raportare la prevederile art. 76 alin. (2) din Constituție. În fine, pentru același fundament constituțional, prin Decizia nr. 392 din 17 aprilie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 325 din 15 mai 2007, au fost declarate neconstituționale prevederile art. 11 alin. (3) din Legea nr. 3/2000 privind organizarea și desfășurarea referendumului, care dispuneau că hotărârea prin care

Parlamentul își exprimă punctul de vedere asupra referendumului inițiat de Președintele României se adoptă „cu votul majorității deputaților și senatorilor”.

39. Pe de altă parte, Curtea a mai reținut că autonomia regulamentară dă dreptul Camerelor Parlamentului de a dispune cu privire la propria organizare și procedurile de desfășurare a lucrărilor parlamentare. Ea constituie expresia statului de drept, a principiilor democratice și poate opera exclusiv în cadrul limitelor stabilite de Legea fundamentală. Autonomia regulamentară nu poate fi exercitată în mod discreționar, abuziv, cu încălcarea atribuțiilor constituționale ale Parlamentului sau a normelor imperative privind procedura parlamentară. Normele regulamentare reprezintă instrumentele juridice care permit desfășurarea activităților parlamentare în scopul îndeplinirii atribuțiilor constituționale ale forului legislativ și trebuie interpretate și aplicate cu bună-credință și în spiritul loialității față de Legea fundamentală (a se vedea Decizia Curții Constituționale nr. 209 din 7 martie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 188 din 22 martie 2012, și Decizia nr. 261 din 8 aprilie 2015, precitată).

40. În această lumină, relevante sub aspectul supus analizei Curții sunt cele statuate de instanța constituțională prin Decizia nr. 260 din 8 aprilie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 318 din 11 mai 2015. Curtea a reținut că „legiuitorul trebuie să se raporteze la reglementările ce reprezintă un reper de claritate, precizie și previzibilitate, iar erorile de apreciere în redactarea actelor normative nu trebuie să se perpetueze în sensul de a deveni ele însele un precedent în activitatea de legiferare; din contră, aceste erori trebuie corectate pentru ca actele normative să contribuie la realizarea unei securități sporite a raporturilor juridice [...]; *mutatis mutandis*, activitatea parlamentară trebuie să se orienteze după aceleași reguli, în sensul de a se raporta la Constituție și jurisprudența Curții Constituționale, ceea ce echivalează cu îndepărtarea de la o reglementare legală care pune aceleași probleme de constituționalitate precum cea analizată în cauza de față”. Mai mult, prin aceeași decizie, Curtea a statuat că „Senatul nu are opțiunea de a alege între aplicarea unei legi (organice, în cazul de față) sau a Constituției, din moment ce art. 1 alin. (5) consacră, în mod expres, supremația Constituției și respectarea acesteia, iar art. 76 alin. (2) din Constituție și jurisprudența Curții Constituționale sunt neechivoce cu privire la majoritatea de vot necesară a fi întrunită pentru adoptarea hotărârilor parlamentare, altele decât cele care privesc ipotezele de excepție reglementate prin Constituție” (paragraful 31). „Pe de altă parte, este evident că sediul materiei pentru stabilirea majorității de vot necesare adoptării actelor Parlamentului îl constituie Constituția, iar reglementările acesteia în această materie pot fi reluate în regulamentele parlamentare, și nu în legi. De aceea, într-o bună tehnică legislativă, legile care prin obiectul lor de reglementare se află într-o conexiune cu regulamentele parlamentare ar putea cuprinde o normă de trimitere la textul din Regulamentul Senatului/Camerei Deputaților care reglementează majoritatea de vot necesară a fi întrunită [...], după caz; de altfel, chiar și în lipsa unei astfel de trimiteri, este de la sine înțeles că hotărârea se adoptă potrivit art. 76 alin. (2) din Constituție” (paragraful 32).

41. În plus, Curtea subliniază că verificarea constituționalității extrinseci a unui act dintre cele care, potrivit Constituției, pot fi supuse controlului de constituționalitate, respectiv legile, ordonanțele Guvernului, hotărârile Parlamentului, vizează regularitatea formală a acestuia, adică îndeplinirea condițiilor impuse la nivel constituțional pentru adoptarea sau, după caz, emiterea acestuia. Astfel, prin Decizia nr. 161 din 17 martie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 352 din 21 mai 2015, Curtea a reținut că „menționarea formulei de atestare a legii constituie o cerință de formă a actului normativ în cauză, astfel că, în analizarea unei critici de neconstituționalitate formulată din perspectiva lipsei acesteia, Curtea Constituțională va proceda la efectuarea unui control al constituționalității extrinseci a respectivului act normativ”. Potrivit dispozițiilor art. 46 alin. (7) din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normativ, *„Formula de atestare a legalității adoptării legii va avea următorul cuprins: Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (1) sau (2), după caz, din Constituția României, republicată.”* Curtea apreciază că aceste dispoziții legale sunt aplicabile *mutatis mutandis* și în cazul adoptării hotărârilor Parlamentului. De altfel, în practica constantă a Camerelor

Parlamentului, ori de câte ori Camera Deputaților sau Senatul, în ședințe separate sau comune, adoptă hotărâri, în cuprinsul acestora se reține următoarea formulă redacțională „Această hotărâre a fost adoptată de Camera Deputaților/Senat în ședința din (...), cu respectarea prevederilor art. 76 alin. (1)/art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.” Or, în cazul de față, Parlamentul nu face mențiunea expresă în cuprinsul hotărârii despre temeiul constituțional în baza căruia a fost adoptat acest act, împrejurare ce afectează regularitatea formală a actului adoptat. Pe de altă parte, întrucât Hotărârea Parlamentului nr. 5/2016 nu se încadrează în ipotezele prevăzute de Constituție pentru care este necesară majoritatea absolută sau calificată pentru adoptare, rezultă că aceasta urmează regula stabilită de dispozițiile art. 76 alin. (2) din Constituție, respectiv a fost adoptată cu votul majorității membrilor prezenți la ședința comună a celor două Camere.

42. În concluzie, Curtea constată că, în acord cu jurisprudența instanței constituționale, Hotărârea Parlamentului nr. 5/2016 a fost adoptată cu respectarea prevederilor consacrate de art. 76 alin. (2) din Legea fundamentală, astfel încât criticile de neconstituționalitate formulate urmează a fi respinse ca neîntemeiate.

43. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. l) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1, 3, 10 și 27 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi, în ceea ce privește Hotărârea Parlamentului nr. 5/2016 privind desemnarea membrilor Consiliului de administrație al Societății Române de Televiziune, și cu unanimitate de voturi, în ceea ce privește dispozițiile art. 19 alin. (1) și alin. (7) teza întâi din Legea nr. 41/1994 privind organizarea și funcționarea Societății Române de Radiodifuziune și a Societății Române de Televiziune și sesizarea privind încălcarea principiului colaborării loiale între Parlament și Curtea Constituțională, consacrat de dispozițiile art. 1 alin. (4) și (5), art. 142 și art. 147 alin. (4) din Constituție, prin refuzul Parlamentului de a redacta hotărârile privind respingerea numirii în funcție a domnului George Orbean în funcția de director general al Societății Române de Televiziune, în data de 29 martie 2016, și de numire/respingere a numirii doamnei Monica Simona Ghiurco în funcția de director general al Societății Române de Televiziune, la data de 11 aprilie 2016,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca neîntemeiată, sesizarea de neconstituționalitate și constată că Hotărârea Parlamentului nr. 5/2016 privind desemnarea membrilor Consiliului de administrație al Societății Române de Televiziune este constituțională în raport cu criticile formulate.

2. Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 19 alin. (1) și alin. (7) teza întâi din Legea nr. 41/1994 privind organizarea și funcționarea Societății Române de Radiodifuziune și a Societății Române de Televiziune.

3. Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea privind încălcarea principiului colaborării loiale între Parlament și Curtea Constituțională, consacrat de dispozițiile art. 1 alin. (4) și (5), art. 142 și art. 147 alin. (4) din Constituție, prin refuzul Parlamentului de a redacta hotărârile privind respingerea numirii în funcție a domnului George Orbean în funcția de director general al Societății Române de Televiziune, în data de 29 martie 2016, și de numire/respingere a numirii doamnei Monica Simona Ghiurco în funcția de director general al Societății Române de Televiziune, la data de 11 aprilie 2016.

Decizia este definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Președintelui Senatului și Președintelui Camerei Deputaților și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 11 mai 2016.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent-șef,
Mihaela Senia Costinescu

DECRETE**PREȘEDINTELE ROMÂNIEI****DECRET****privind conferirea Ordinului Național *Pentru Merit*
în grad de *Cavaler***

În temeiul prevederilor art. 94 lit. a) și ale art. 100 din Constituția României, republicată, ale art. 4 alin. (1), ale art. 6 lit. A din Legea nr. 29/2000 privind sistemul național de decorații al României, republicată, precum și ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 104/2000 privind reinstituirea Ordinului și Medaliei Naționale *Pentru Merit*, aprobată prin Legea nr. 542/2001, cu modificările ulterioare,

având în vedere propunerea ministrului afacerilor interne,
pentru înaltul profesionalism, umanismul și spiritul de sacrificiu dovedite în numeroase acțiuni de salvare a vieților omenești, la care au participat din partea Inspectoratului General de Aviație al Ministerului Afacerilor Interne, împreună cu Serviciul Medical de Urgență, Reanimare și Descarcerare (SMURD) — Iași,

Președintele României d e c r e t e a z ă :

Articol unic. — Se conferă post-mortem Ordinul Național *Pentru Merit* în grad de *Cavaler*, cu însemn pentru militari:

- comandorul Gavril Ilie Doru;
- căpitan-comandorul Șocae Constantin Voicu.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

În temeiul art. 100 alin. (2) din
Constituția României, republicată,
contrasemnăm acest decret.

PRIM-MINISTRU
DACIAN JULIEN CIOLOȘ

București, 4 iunie 2016.
Nr. 571.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI**DECRET****privind conferirea Ordinului Național *Pentru Merit*
în grad de *Cavaler***

În temeiul prevederilor art. 94 lit. a) și ale art. 100 din Constituția României, republicată, ale art. 4 alin. (1), ale art. 6 lit. A din Legea nr. 29/2000 privind sistemul național de decorații al României, republicată, precum și ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 104/2000 privind reinstituirea Ordinului și Medaliei Naționale *Pentru Merit*, aprobată prin Legea nr. 542/2001, cu modificările ulterioare,

având în vedere propunerea ministrului sănătății,
pentru înaltul profesionalism, umanismul și spiritul de sacrificiu dovedite în numeroase acțiuni de salvare a vieților omenești, la care a participat din partea Serviciului Medical de Urgență, Reanimare și Descarcerare (SMURD) — Iași,

Președintele României d e c r e t e a z ă :

Articol unic. — Se conferă post-mortem Ordinul Național *Pentru Merit* în grad de *Cavaler* medicului Dumea Mihaela.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

În temeiul art. 100 alin. (2) din
Constituția României, republicată,
contrasemnăm acest decret.

PRIM-MINISTRU
DACIAN JULIEN CIOLOȘ

București, 4 iunie 2016.
Nr. 572.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T

**privind conferirea Crucii Naționale *Serviciul Credincios*,
clasa a III-a**

În temeiul prevederilor art. 94 lit. a) și ale art. 100 din Constituția României, republicată, ale art. 4 alin. (1), ale art. 6 lit. B din Legea nr. 29/2000 privind sistemul național de decorații al României, republicată, precum și ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 105/2000 privind reinstituirea Ordinului, Crucii și Medaliei Naționale *Serviciul Credincios*, aprobată prin Legea 543/2001, cu modificările ulterioare,

având în vedere propunerea ministrului sănătății,
pentru înaltul profesionalism, umanismul și spiritul de sacrificiu dovedite în numeroase acțiuni de salvare a vieților omenești, la care a participat din partea Serviciului Medical de Urgență, Reanimare și Descarcerare (SMURD) — Iași,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se conferă post-mortem Crucea Națională *Serviciul Credincios*, clasa a III-a, asistentului medical principal Sandu Adrian-Gabriel.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

**În temeiul art. 100 alin. (2) din
Constituția României, republicată,
contrasemnăm acest decret.**

PRIM-MINISTRU
DACIAN JULIEN CIOLOȘ

București, 4 iunie 2016.
Nr. 573.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

